

Плачътъ на славей.

Пролѣтъ! Пролѣтъ! Топло слънчинце грѣе. На една цѣфнала крушка сладкогласно славейче още прѣди изгрѣвъ слънце крѣшно извива своята пѣсенъ. Край градинската пжтечка се редеше кичестъ храсталакъ. Изъ пжтечката единъ палавникъ дебнешкомъ стжпваше и крадешката поглеждаше къмъ храста. Славейко като че разбра намѣренieto на дѣтето. Веднага неговата весела пѣсенъ се обърна на жалостенъ писъкъ. На близкия храстъ между кичеститѣ клончета бѣ свито малко пухово гнѣзце. Ето близо двѣ недѣли, какъ славейчето грижливо топли петъ дребни яйчица. Но, о-о! ржката на този палавникъ за тамъ се отправила. Славейчетата плахо трепнаха и съ болка на сърце напустнаха скромното си жилище. Дѣтето прибра яйчицата. Послѣ внезапно се спрѣ. Тръпки го побиха, като зачу отчаянитѣ писъци на родителитѣ. То развълнувано постави яйчицата пакъ въ гнѣздото.

Каза:

— Ахъ!